

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Davida Hipšra a soudců Tomáše Foltase a Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **Lesy České republiky, s. p.**, se sídlem Přemyslova 1106/19, Hradec Králové, proti žalovanému: **Státní pozemkový úřad**, se sídlem Husinecká 1024/11a, Praha 3, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Arcibiskupství olomoucké**, se sídlem Wurmova 562/9, Olomouc, zastoupené JUDr. Jakubem Křížem, Ph.D., advokátem se sídlem Na Podkovce 281/10, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě - pobočka v Olomouci ze dne 18. 5. 2021, č. j. 65 A 103/2020-79,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 24. 8. 2020 č. j. SPU 199079/2020, žalovaný v souladu se schváleným návrhem komplexních pozemkových úprav rozhodl podle § 11 odst. 8 zákona č. 139/2002 Sb., o pozemkových úpravách a pozemkových úřadech a o změně zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemkových úpravách“), o 1) výměně nebo přechodu vlastnických práv tak, jak je uvedeno v příloze č. 1 tohoto rozhodnutí a přechodu věcných břemen nebo jiných věcných práv nebo omezení tak, jak je uvedeno v příloze č. 2a tohoto rozhodnutí, 2) zrušení a zřízení věcných břemen tak, jak je uvedeno v příloze č. 2b a č. 2c tohoto rozhodnutí, kdy podle přílohy č. 1 rozhodnutí

osoba zúčastněná na řízení pozbývá vlastnického práva k dosavadním pozemkům parc. č. 382, 383, 392/2, 440/1, 442, 443, 444/1, 444/2 a 444/3 v k. ú. Nová Ves u Jeseníka a nabývá vlastnické právo k pozemkům podle schváleného návrhu pozemkových úprav nových parc. č. 489, 490, 492, 494, 495, 496, 503, 562, 564 a 565 v témže katastrálním území s tím, že podle přílohy č. 2a napadeného rozhodnutí namísto pozemků původních parc. č. 382, 383, 442, 443 a 444/1 bude v katastru nemovitostí poznámka o podané žalobě zapsána u pozemků nových parc. č. 489, 492, 494, 495, 503, 562 a 565.

II.

[2] Žalobce podal proti výše uvedenému rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci, který ji zamítl rozsudkem ze dne 18. 5. 2021, č. j. 65 A 103/2020-79.

[3] Krajský soud konstatoval, že předmětem řízení vedeného Krajským soudem v Ostravě (dále též „krajský soud“) pod sp. zn. 23 C 89/2016 je tatáž věc, která byla předmětem restitučního řízení o historickém církevním majetku vedeného dříve před správními orgány. Žalobce tak nemůže ztratit v navazujícím občanském soudním řízení svou aktivní věcnou legitimaci jen proto, že sporné pozemky byly v důsledku komplexní pozemkové úpravy přecíslovány. Plně originárním nabytí vlastnického práva církví totiž brání § 3 odst. 4 věta třetí zákona o pozemkových úpravách, který působí obousměrně, tzn. v probíhajícím občanskoprávním řízení nejen k ochraně církve, ale i k ochraně žalobce tak, že žalobce je i nadále aktivně věcně legitimován k řízení vedenému krajským soudem pod sp. zn. 23 C 89/2016. Krajský soud proto uzavřel, že žalobcovy námitky o ztrátě aktivní věcné legitimace v řízení vedeném pod sp. zn. 23 C 89/2016 jsou liché. Současně krajský soud neshledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným, jakkoli je jeho odůvodnění k předmětné otázce vskutku stručné až kusé, neboť základ řešení nastíněného problému v něm nalézt lze.

III.

[4] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[5] Stěžovatel uvedl, že původní pozemky parc. č. 382, 383, 442, 443 a 444/1 v k. ú. Nová Ves u Jeseníka (dále jen „sporné pozemky“) jsou předmětem probíhajícího soudního řízení na základě žaloby o nahrazení rozhodnutí správního orgánu, které je vedeno u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 23 C 89/2016 (dále též „soudní řízení“). Žalovaný věděl o dříve zahájeném a stále probíhajícím soudním řízení, přesto vydal žalobou napadené rozhodnutí, a tím protiprávně zasáhl do práv stěžovatele. Stěžovatel zahájil soudní řízení z důvodu vadného, resp. nesprávného rozhodnutí žalovaného, který rozhodl, že lze osobě zúčastněné na řízení vydat sporné pozemky, které jsou dotčeny výlukovými důvody podle § 8 odst. 1 písm. f) zákona č. 428/2012 Sb., o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 428/2012 Sb.“). Vydáním žalobou napadeného rozhodnutí došlo „de iure“ k zániku sporných pozemků, čímž stěžovatel fakticky ztratil aktivní legitimaci v dosud probíhajícím soudním řízení. Ze zákona ani relevantní soudní

pokračování

judikatury přitom nevyplývá, že by samotná poznámka o podané žalobě zapsaná v katastru nemovitostí k nově vzniklým pozemkům byla způsobilá zvrátit právní účinky žalobou napadeného rozhodnutí.

[6] Podle názoru stěžovatele krajský soud nesprávně právně interpretoval § 3 odst. 4 zákona o pozemkových úpravách, když stěžovatel má za to, že citované ustanovení směřuje k ochraně církevních subjektů, nikoli však k ochraně subjektů odlišných. Zákonodárce zde výslovně myslel pouze na církve a náboženské spolky, čemuž ostatně odpovídá i jazykový výklad dotčeného ustanovení. Stěžovatel dále upozornil na skutečnost, že podle žalobou napadeného rozhodnutí osoba zúčastněná na řízení pozbyla vlastnické právo ke sporným pozemkům, jejichž výměra podle přílohy č. 1 byla 581 503 m². Výměra pozemků, které osoba zúčastněná na řízení nabyla a které mají podle přílohy č. 1 „nahrazovat“ sporné pozemky, je 588 305 m². Z uvedeného je zřejmé, že pozemky vzniklé žalobou napadeným rozhodnutím svoji výměrou zcela neodpovídají původním sporným pozemkům. Stěžovatel tak má za to, že citovaný rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. 2. 2021, č. j. 28 Cdo 3868/2020-112, o který krajský soud opírá svůj rozsudek, na situaci zcela nedopadá, neboť v tomto případě se zcela zřejmě nejedná o pouhé „přecíslování pozemků“. V citovaném rozsudku totiž Nejvyšší soud vychází ze závěrů, že oprávněná osoba se může domáhat svého historického majetku *„představovaného pozemkem, pokud by jakožto část zemského povrchu co do své rozlohy a prostorového vymezení nedoznal ani v důsledku pozemkových úprav změn, a byl tak i nadále identifikovaný“*. Ze shora uvedeného i ze samotného účelu pozemkových úprav však vyplývá, že sporné pozemky změn doznaly. Dalším důvodem nepřiléhavosti citovaného rozhodnutí Nejvyššího soudu na nyní posuzovaný případ je to, že v rámci tohoto řízení Nejvyšší soud přiznal ochranu právě církevnímu subjektu, kterému je podle výše citovaného ustanovení zákona o pozemkových úpravách skutečně poskytována vyšší míra ochrany. Nesprávné právní posouzení stěžovatel prokazoval rovněž rozhodovací praxí soudů příslušných k rozhodování ve věci církevních restitucí. V této souvislosti poukazyval na věc vedenou u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 23 C 31/2016, dále na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 2307/2015 a usnesení téhož soudu sp. zn. 30 Cdo 4802/2007. Pokud by krajský soud v nyní posuzované věci správně aplikoval právní normu, dospěl by k závěru, že stěžovatel ztratí v soudním řízení aktivní legitimaci, pročez by musel dospět k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je nezákonné, postup žalovaného byl v rozporu se základními zásadami správního řízení a postupem žalovaného došlo k zásahu do základního a ústavně garantovaného práva stěžovatele na spravedlivý proces.

[7] Závěrem stěžovatel namítal, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. V této souvislosti stěžovatel uvedl, že krajský soud se nezabýval hned několika žalobními body a zcela opominul jeho žalobní tvrzení, že: (1) se žalovaný nezabýval v odůvodnění napadeného rozhodnutí skutečností, že sporné pozemky jsou předmětem soudního řízení vedeného u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 23 C 89/2016, (2) žalovaný postupoval v rozporu se základními zásadami v činnosti správních orgánů, (3) žalovaný měl řízení o komplexních pozemkových úpravách přerušit do doby skončení soudního řízení, (4) žalovaný v řízení podle zákona o pozemkových úpravách nesprávně aplikoval zásadu proporcionality a subsidiarity správního řízení, (5) žalovaný nepostupoval v souladu se zásadou ochrany veřejného zájmu ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu, (6) postupem žalovaného došlo k zásahu do stěžovatelova práva na

spravedlivý proces. Pokud by se krajský soud zabýval jednotlivými žalobními body stěžovatele, musel by zcela nepochybně dospět k závěru, že postup žalovaného byl nezákonný, v rozporu se základními zásadami fungování správních orgánů a jeho postupem bylo zkráceno právo stěžovatele na spravedlivý proces, pročez již tato samotná pochybení měla vést krajský soud k závěru o nutnosti zrušit žalobou napadené rozhodnutí. Krajský soud tak ovšem neučinil a namísto toho opřel své závěry o rozsudek Nejvyššího soudu č. j. 28 Cdo 3868/2020-112, který vzešel ze skutkově odlišné věci, přičemž tyto skutkové odlišnosti jsou zásadního charakteru, pro který nelze uvedené právní závěry Nejvyššího soudu abstrahovat na tento případ. V důsledku toho též nesprávně právně interpretoval stěžejní ustanovení zákona o pozemkových úpravách.

[8] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu i žalobou napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV.

[9] Osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že považuje napadený rozsudek krajského soudu za správný. Poukázala na to, že námitky stěžovatele proti napadenému rozsudku i napadenému rozhodnutí se nesou v obecném duchu a nemíří proti nesplnění zákonných předpokladů pro vydání rozhodnutí podle § 11 odst. 8 zákona o pozemkových úpravách. Dále upozornila, že to byl sám stěžovatel, kdo inicioval přerušení řízení vedeného u krajského soudu pod sp. zn. 23 C 89/2016, a to podáním ze dne 25. 10. 2018 z důvodu mj. hospodárnosti řízení. Návrhu stěžovatele krajský soud usnesením ze dne 5. 3. 2019, č. j. 23 C 89/2016-36, vyhověl a řízení přerušil do doby nabytí právní moci rozhodnutí žalovaného o výměně nebo přechodu vlastnických práv ke sporným pozemkům podle § 11 odst. 8 zákona o pozemkových úpravách. Podáním ze dne 16. 10. 2019 stěžovatel navrhl pokračování v řízení, čemuž krajský soud usnesením ze dne 13. 5. 2020, č. j. 23 C 89/2016-67, nevyhověl. Z uvedeného vyplývá, že postup stěžovatele je zmatečný, nekorektní a nepředvídatelný, když sám navrhl přerušení řízení vedeného u krajského soudu pod sp. zn. 23 C 89/2016 a nyní vytýká žalovanému, že řízení o komplexních pozemkových úpravách nepřerušil do doby skončení přerušného soudního řízení.

[10] Osoba zúčastněná na řízení konstatovala, že zákon o pozemkových úpravách upravuje postup při komplexních pozemkových úpravách tak, že nejprve je vydáno rozhodnutí o schválení návrhu pozemkových úprav podle § 11 odst. 4 citovaného zákona. Proti tomuto rozhodnutí je možné podat odvolání a následně i správní žalobu. Schválený návrh komplexních pozemkových úprav pak představuje závazný podklad pro rozhodnutí pozemkového úřadu podle § 11 odst. 8 zákona o pozemkových úpravách. Z námitek stěžovatele přitom vyplývá, že ve skutečnosti nebíjí proti napadenému rozhodnutí vydanému podle § 11 odst. 8 zákona o pozemkových úpravách, ale proti rozhodnutí o schválení návrhu pozemkových úprav podle § 11 odst. 4 téhož zákona, přičemž se jeho tvrzení mívají se zákonnými důvody, pro které bylo rozhodnutí podle § 11 odst. 4 zákona o pozemkových úpravách vydáno. Z ničeho pak nevyplývá, že by stěžovatel proti rozhodnutí vydanému podle § 11 odst. 4 zákona o pozemkových úpravách podal včas odvolání a příp. i správní žalobu. Z vyjádření žalovaného naopak vyplývá, že stěžovatel

pokračování

nepodal ani námitku k vystavenému návrhu komplexních pozemkových úprav. Z uvedeného je zřejmé, že i kdyby krajský soud žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí zrušil, tak by tato skutečnost nemohla mít žádný vliv na nové rozhodnutí, neboť nedotčeno by zůstalo původní rozhodnutí podle § 11 odst. 4 zákona o pozemkových úpravách a žalovaný by tak musel vydat nové rozhodnutí, které by muselo být s ohledem na § 11 odst. 8 zákona o pozemkových úpravách obsahově totožné tomu napadenému.

[11] K námitce stěžovatele, že napadeným rozhodnutím bylo zasaženo do jeho práva na spravedlivý proces, osoba zúčastněná na řízení uvedla, že došlo k postupu, který sám stěžovatel chtěl. Byl to stěžovatel, kdo navrhl přerušeni řízení vedeného u krajského soudu pod sp. zn. 23 C 89/2016 do doby vydání napadeného rozhodnutí podle § 11 odst. 8 zákona o pozemkových úpravách. Již z této skutečnosti je zcela zřejmé, že nedošlo k žádnému zásahu do stěžovatelova práva na spravedlivý proces. Nedošlo ani k žádnému zásahu do stěžovatelova práva vlastnit majetek, neboť komplexní pozemkové úpravy jsou prováděné ve veřejném zájmu a stěžovatel souhlasil s návrhem podle § 11 odst. 4 zákona o pozemkových úpravách, resp. proti tomuto rozhodnutí nepodal odvolání a ani žalobu. Nelze přehlížet ani to, že žalovaný v napadeném rozhodnutí vložil k pozemkům, které jsou předmětem řízení vedeného u krajského soudu pod sp. zn. 23 C 89/2016 poznámku o podané žalobě ve smyslu § 11 odst. 12 zákona o pozemkových úpravách. Není proto pravdivé tvrzení stěžovatele, že se žalovaný v rámci napadeného rozhodnutí nevypořádal s tím, že vydané pozemky jsou předmětem soudního řízení.

[12] Nad rámec výše uvedeného osoba zúčastněná na řízení upozornila, že stěžovatel nemá pravdu v tom, že rozhodnutí o vydání pozemků je „zcela jistě nezákonné“. Je věcí civilního soudu, aby posoudil správnost rozhodnutí o vydání pozemků. Do té doby platí presumpce správnosti vydaných správních aktů. Navíc nelze přehlížet, že pro restituční řízení je typická zásada *ex favore restitutionis*, která je výchozím interpretačním principem restitučních předpisů. Ve světle této zásady je pak nezbytné vykládat i překážky vydání, tedy včetně tvrzené překážky podle § 8 odst. 1 písm. f) zákona č. 428/2012 Sb. Přitom podle § 12 odst. 1 téhož zákona platí, že věc se vydává ve stavu ke dni doručení výzvy. Podle Nejvyššího soudu význam tohoto ustanovení spočívá v tom, že konzervuje stav v době podání výzvy a brání před případným zhoršením postavení oprávněné osoby (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 3. 2020, sp. zn. 28 Cdo 164/2020). Z toho důvodu je nutné prokázat naplnění restituční výluky i ke dni podání výzvy k vydání pozemků (vedle prokázání naplnění dalších podmínek). Je proto zřejmé, že výklad § 8 odst. 1 písm. f) zákona č. 428/2012 Sb. je složitou otázkou, k jejímuž zodpovězení je třeba rozsáhlého dokazování, aby mohl být učiněn závěr, že byly naplněny všechny předpoklady jeho aplikace. I z toho důvodu nelze ve správním řízení činit jakékoliv závěry v tom smyslu, že snad osoba zúčastněná na řízení není vlastníkem pozemků, nebo že jí budou zcela jistě „odejmuty“.

[13] S ohledem na uvedené proto osoba zúčastněná na řízení navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

V.

[14] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Jelikož stěžovatel napadá rozsudek krajského soudu také pro jeho nepřezkoumatelnost, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve touto stížní námitkou, protože by bylo předčasné, aby se zabýval právním posouzením věci samé, pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný.

[17] Jak vyplývá z konstantní judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje argumentaci účastníků řízení za nedůvodnou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97 a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-75). Meritorní přezkum rozsudku je tak možný pouze za předpokladu, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno v jeho výroku. Tato kritéria napadený rozsudek splňuje, neboť je z jeho odůvodnění zcela zřejmé, jakými úvahami byl při posouzení věci v rozsahu žalobních bodů krajský soud veden a k jakému závěru na jejich základě dospěl. V této souvislosti je třeba ještě dodat, že povinnost soudu posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že byl krajský soud povinen reagovat na každou dílčí argumentaci uplatněnou stěžovatelem a tu obsáhle vyvrátit; jeho úkolem bylo uchopit obsah a smysl žalobní argumentace a vypořádat se s ní (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-130). Rovněž v tomto ohledu napadený rozsudek krajského soudu plně ob stojí.

[18] Z obsahu podané kasační stížnosti (i žaloby) je zřejmé, že podstatou stěžovatelovy argumentace je tvrzení, že žalobou napadeným rozhodnutím dojde ve smyslu § 2 zákona o pozemkových úpravách k originárnímu nabytí pozemků nových parc. č. 489, 492, 494, 495, 503, 562 a 565 osobou zúčastněnou na řízení. Tyto pozemky mají nahrazovat původní pozemky parc. č. 382, 383, 392/2, 440/1, 442, 443, 444/1, 444/2 a 444/3, které sice byly rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 10. 2016, č. j. SPU 41195/2016/121/Ge, vydány osobě zúčastněné na řízení, stěžovatel však podal ke krajskému soudu žalobu směřující proti uvedenému rozhodnutí, které je vedeno pod sp. zn. 23 C 89/2016 a nebylo dosud skončeno. Stěžovatel je toho názoru, že vydáním žalobou napadeného rozhodnutí ztrácí aktivní věcnou legitimaci k vedení uvedeného civilního sporu a nebude tak mít možnost domoci se nápravy pochybení žalovaného spočívajícího ve vydání sporných pozemků osobě zúčastněné na řízení. Žalovaný tedy měl podle stěžovatele řízení o komplexních pozemkových úpravách přerušit a vyčkat výsledků řízení vedeného krajským soudem pod sp. zn. 23 C 89/2016.

pokračování

[19] Podle názoru Nejvyššího správního soudu se krajský soud zcela správně soustředil na podstatu a smysl stěžovatelovy žalobní argumentace, přičemž dospěl k závěrům, se kterými se kasační soud ztotožňuje.

[20] Jak správně uvedl již krajský soud, předmětem řízení ve věci vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 23 C 89/2016 je žádost církve o restituci tzv. historického církevního majetku, kde může civilní soud rozhodnutí správního orgánu nahradit (§ 250j o. s. ř.). Podle § 3 odst. 4 zákona o pozemkových úpravách se při církevních restitucích na nově vzniklé pozemky podle schváleného návrhu nahlíží jako na původní majetek. Z citovaného ustanovení přitom nelze dovodit, jak tvrdí stěžovatel, že by mělo chránit pouze církev a náboženské společnosti, a nikoliv již odlišné subjekty. Skutečnost, že došlo v mezidobí ke komplexním pozemkovým úpravám, nemá vliv na to, že předmětem občanskoprávního řízení vedeného pod sp. zn. 23 C 89/2016 je stále stejná část zemského povrchu (původního církevního majetku), a to bez ohledu na parcelní číslování. Není ani podstatné, že výměra sporných pozemků, ke kterým osoba zúčastněná na řízení podle žalobou napadeného rozhodnutí pozbyla vlastnické právo, a výměra pozemků, které podle tohoto rozhodnutí nabyly, se mírně liší. Je třeba vycházet z toho, že původní sporné pozemky jsou nadále identifikovatelné jako části pozemků vzniklých na základě žalobou napadeného rozhodnutí. K tomu lze v souladu s krajským soudem odkázat na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. 2. 2021, č. j. 28 Cdo 3868/2020-112, podle kterého *„pozemek (definovaný jako část zemského povrchu oddělená od sousedních částí hranicí územní správní jednotky nebo hranicí katastrálního území, hranicí vlastnickou, hranicí držby, hranicí druhů pozemků, popřípadě rozhraním způsobu využití pozemků), jenž je předmětem občanskoprávních vztahů, nemusí být vždy totožný s parcelou, nýbrž může zahrnovat více parcel, popřípadě části různých parcel, nebo naopak být částí parcely jediné. Je proto nesprávný názor, že věci v právním slova smyslu je pozemek pouze tehdy, je-li označen parcelním číslem a odpovídá-li mu mapové zobrazení s uvedením druhu a výměry v operátech katastru nemovitostí.“* Podle Nejvyššího správního soudu tak nelze přisvědčit názoru stěžovatele, že tento v důsledku žalobou napadeného rozhodnutí ztratí svou aktivní věcnou legitimaci v řízení vedeném u krajského soudu pod sp. zn. 23 C 89/2016, neboť předmětem soudního řízení je i nadále tatáž věc, která byla předmětem restitučního řízení vedeného dříve před správním orgánem.

[21] Nejvyšší správní soud rovněž nesouhlasí s názorem stěžovatele, že závěry krajského soudu jsou v rozporu s rozhodovací praxí soudů příslušných k rozhodování ve věci církevních restitucí. Krajský soud v této souvislosti správně poukázal na recentní rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. 2. 2021, č. j. 28 Cdo 3868/2020-112, který překonal dosavadní nejednotnou praxi civilních soudů při řešení vzájemného vztahu zachování předmětu církevní restituce a provedených pozemkových úprav. Podle názoru zdejšího soudu jsou závěry obsažené v citovaném rozsudku Nejvyššího soudu přílehlavé i na nyní posuzovanou věc. Na této skutečnosti nic nemůže změnit ani to, že v rámci tohoto řízení Nejvyšší soud vyhověl dovolání církevního subjektu, neboť jeho závěry jsou v tomto směru obecně platné bez ohledu na to, zda je žalobcem církev nebo náboženská společnost, či povinný subjekt.

[22] Nejvyšší správní soud proto ve shodě s krajským soudem dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí není nezákonné z důvodu, že žalovaný řízení o komplexních

pozemkových úpravách nepřerušil a nevyčkal konečného výsledku řízení vedeného u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 23 C 89/2016. Postupem žalovaného nedošlo k zásahu do stěžovatelova práva na spravedlivý proces. Krajský soud proto nepochybil, když žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[23] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[24] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

[25] Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jí náklady vznikly (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. května 2023

David Hipšr
předseda senátu